

Παγιδευμένοι στο εφήμερο! (Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 2 Αυγούστου, 2021

Βρέθηκα κάποτε, καλοί μου φίλοι, σ' ένα δημόσιο έξωτερικό χώρο, όπου ήταν συγκεντρωμένοι πολλοί. Ξαφνικά άρχισε να βρέχει και δεν ξέραμε τί να κάνουμε. Κάποιοι πήγαν στα διπλανά υπόστεγα, κάποιοι έψαχναν για μία όμπρέλλα. Τότε έμφανίστηκε κάποιος και πωλούσε όμπρέλλες με μόλις 5 ευρώ. Αντιλαμβάνεστε ότι έγιναν ανάρπαστες. Σε λίγο όμως πού φύσηξε ο άερας, οι όμπρέλλες αυτές διαλύθηκαν! Ένας διπλανός μου, είπε με χιούμορ: «Είναι μίας χρήσης. Τις ανοίγεις, τις κρατάς για λίγο, τις κλείνεις κι ύστερα τις πετᾶς!». Όλοι γέλασαν με τὸ άστείο του. Μόνο πού αυτό τὸ άστείο τὸ ζοῦμε καθημερινά. Έχει έκταση μεγάλη. Είναι μία πραγματικότητα σὲ όλους τούς τομείς. Έχει πολλές διαστάσεις πού δὲν τις αντιλαμβανόμαστε και πολύ. Άλλ' ἄς πάρουμε τὰ πράγματα με τὴ σειρά τους...

* * *

Είναι πολὺ γνωστός, βέβαια, ὁ Γάλλος επιχειρηματίας Μαρσέλ Μπικ. Αὐτὸς τὸ 1953 άγόρασε άπό ἕναν Οὔγγρο έφευρέτη τὸν στυλογράφο με σφαίρα, πού θά καταργούσε τούς στυλογράφους πού ὑπῆρχαν τότε με πένα και μελάνι. Έτσι μᾶς προέκυψε τὸ γνωστὸ στυλὸ «Bic» πού τὸ χρησιμοποιοῦμε ὅλοι σήμερα.

Ἡ φιλοσοφία τοῦ Μαρσέλ Μπικ ἦταν ὅτι χρησιμοποιεῖς τὸν στυλογράφο μέχρι νά τελειώσει τὸ μελάνι του κι ύστερα τὸ πετᾶς. Τὴ φιλοσοφία αὐτή, δηλαδή τοῦ νά χρησιμοποιεῖς κάτι μέχρι ἑνὸς σημείου κι ύστερα νά τὸ πετᾶς, τὴν εφήρμοσε και σὲ ἄλλα προϊόντα, ὅπως είναι οἱ αναπτήρες και τὰ ξυραφάκια. Προσπάθησε νά τὴν εφαρμόσει και στὰ άρώματα, ἄλλα άπέτυχε!

Τὸ παράδειγμα αὐτὸ τοῦ Μαρσέλ Μπικ σηματοδότησε τὰ τέλη τοῦ 20οῦ αἰώνα και βρῆκε ἔκτοτε τεράστια ἀπήχηση. Ἡ διαφήμιση και τὸ μάρκετινγκ, ἀποβλέποντας πλέον στὸ εφήμερο κέρδος, λὲς και βρῆκαν «τὴν κότα με τὰ χρυσὰ αὐγά», ὅπως λέμε, τὸ πήραν για τὰ καλά στὰ χέρια τους, εφαρμόζοντας πλέον τὴ φιλοσοφία αὐτή στὰ πάντα!

Έτσι τὸ βλέπει κανεὶς σήμερα άπό τις φωτογραφικὲς μηχανὲς και ὅλα τὰ πλαστικά, μέχρι τούς φακὸς έπαφῆς, τὰ ροῦχα, τὰ κινητά, τις ὀδοντόβουρτσες, τὰ ιατρικὰ ὕλικά κ.λπ. Μάλιστα τὸ 95% τῶν τυποποιημένων ποτῶν διακινεῖται σὲ μπουκάλια

μιάς χρήσης. Έπόμενο είναι, μόνο στην Ελλάδα, να καταναλώνουμε κάθε χρόνο περί τους 100.000 τόνους πλαστικού μιάς χρήσης!

Οι τάσεις στην κατεύθυνση αυτή είναι συνεχώς αυξανόμενες, αφού αδιάκοπα μπαίνουν στην αγορά όλο και νέα προϊόντα της ίδιας κατηγορίας.

Έπόμενο είναι να μειώνεται και ο χρόνος ζωής των προϊόντων, ακόμη και αυτών των γνωστών μας λευκών οικιακών συσκευών. Έτσι, ενώ το 1911 ο μέσος όρος ζωής ενός άμεσου καταναλωτικού αγαθού ήταν περίπου τα 5 χρόνια, σήμερα αυτός ο χρόνος έχει περιοριστεί στους 3 μήνες! Πέραν του ότι υπάρχουν και προϊόντα μόλις ολίγων ημερών ή και ωρών!!!

Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει ακόμη και στη ζωή όχι μόνο των φυτών, αλλά και των ζώων! Το πᾶν είναι ή κατανάλωση, βλέπετε...

Αποκαλυπτικό δὲ ὄλων αὐτῶν εἶναι καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ βιομηχανία τῆς ὀμορφιάς, ὅπου τὸ παρουσιαστικὸ καὶ **ἡ ἐμφάνιση εἶναι πράγματι ἡ λατρεία τοῦ ἐφήμερου καὶ τῆς στιγμῆς!**

Καὶ τί παράξενο! Ἀπ' τῆ μίᾳ ἔχουμε τὴν ὄλο καὶ αυξανόμενη αὔξηση τοῦ προσδόκιμου τῆς ζωῆς μας (παρὰ τὶς πανδημίες, τοὺς πολέμους καὶ τὶς κρίσεις), ἤδη στὶς ΗΠΑ εἶναι τὰ 83,9 χρόνια μὲ ἄμεσο στόχο τὰ 100 χρόνια, ἀπ' τὴν ἄλλη ὅλα γύρω μας τείνουν νὰ γίνουν μίᾳ χρήσεως καὶ ἂν εἶναι δυνατὸν μίᾳ ἡμέρας!

Ἐπιπλέον δέ, εἶναι καὶ αὐτό: Ὅτι ταυτόχρονα ὅλα κινοῦνται γρήγορα καὶ ὅλα κατατείνουν στὸ πῶς θὰ γίνονται μέ... ὑπερβολικὴ ταχύτητα πιά! Ἔτσι **ἡ ζωὴ μας ὅλη, κινεῖται πλέον στὴ λογικὴ τόσο τῆς μίᾳς χρήσης ὅσο καὶ τοῦ ἀποκαλούμενου «φάστ»!!!** Σὲ ἐκεῖνο τὸ «εἰδήσεις σὲ ἓνα λεπτό», τὸ «δάνειο μὲ ἓνα τηλεφώνημα», «τρώμε στὰ πεταχτά», διαβάζουμε μόνο τὰ πρωτοσέλιδα τῶν ἐφημερίδων κ.λπ.

* * *

Ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ ἔχουν καὶ τὰ καλά τους. Ὅμως ὡς φιλοσοφία καὶ ὡς τρόπος ζωῆς, ἀσφαλῶς δὲν εἶναι ἀποδεκτά.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κατανάλωση, ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρουμε τὶς μεγάλες ἐπιπτώσεις ποὺ ἔχουν στὸ περιβάλλον. Τὰ ὑλικά μίᾳς χρήσης ἤδη ἀποτελοῦν τὸ μεγάλο μέρος τοῦ ὄγκου τῶν ἀπορριμμάτων. Τὸ ὅτι τὰ ρίξαμε στὰ σκουπίδια, δὲν σημαίνει ὅτι τὸ θέμα τελείωσε. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἀρχίζει... Πέραν τῶν ὄσων συνεπάγεται καὶ ἡ παραγωγή τους. Ἔτσι, ἐνῶ τὸ κόστος τῆς ἀγορᾶς τους εἶναι πολὺ μικρό, τὸ κόστος γιὰ τὸ περιβάλλον εἶναι πολλαπλάσιο. Ὅμως ἐμεῖς μένουμε μόνο

στο κόστος αγοράς και στην εύκολία της στιγμής...

Όσον αφορά τις **έπαγγελματικές σχέσεις**, αρκεί ν' αναφέρουμε αυτά που συμβαίνουν στην τηλεόραση. Οί δημοσιογράφοι, οί ήθοιοι, οί έκπομπές είναι και αυτά μιᾶς χρήσης. Όλα τὰ φῶτα και οί προβολεῖς είναι πάνω τους για κάποιο χρόνο, πολὺ συγκεκριμένο, κι ὕστερα ἀγνοοῦνται παντελῶς, λὲς και κατέληξαν ὅλα στὰ σκουπίδια τῆς μιᾶς χρήσης. Ἔρχεται γρήγορα ἡ «ἀνανέωση», γιὰ νὰ καταλήξει κι αὐτὴ στὸ ἴδιο κάδο ἀπορριμμάτων...

Όσον αφορά τὴ **φιλία**, ἴδια κατάσταση. Ἦταν κι αὐτὴ γιὰ τὴ στιγμή. Γιὰ νὰ περάσει ἡ ὥρα. Γιὰ τὴν ἀναζητούμενη συμπαράσταση σὲ κάποιο μας πρόβλημα, μέχρι ποὺ βρέθηκε ἡ ἐπόμενη λύση...

Όσον αφορά τὸν **ἔρωτα**, γιατί νὰ ὑπάρχει ἐδῶ κάτι διαφορετικὸ καί... ἀνατρεπτικὸ τῆς ὅλης φιλοσοφίας; Ἔτσι δὲν εἶναι πιά στάση ζωῆς, δὲν ὀδηγεῖ στὸ γάμο, δὲν παραμένει γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ στὸ γάμο, δὲν ἀποβλέπει στὴν οἰκογένεια. Όλα ἔγιναν γιὰ τὸ κέφι μας, γιὰ τὴ στιγμή. Καὶ γι' αὐτὸ κατέληξαν νὰ εἶναι σχέσεις τῆς μιᾶς βραδιάς! Ὡραῖα ἔθεσαν τὸ ἐρώτημα: «Πόσο διαρκεῖ τὸ “γιὰ πάντα μαζί”;»! Βλέπετε ἡ φιλοσοφία τοῦ ἐφήμερου, ὅλα τὰ κατήργησε καὶ ὅλα τὰ ἰσοπέδωσε.

* * *

Ναί, ὅταν ὅλα γίνονται **μιᾶς χρήσης**, κι ὅταν τὸ σύνθημα τῆς κατανάλωσης τὸ μετατρέπουμε σὲ σύνθημα ζωῆς...

Τότε δὲν ἐπενδύουμε στὸ μέλλον, ἀλλὰ στὸ παρὸν καὶ μόνο! Συμβαίνει αὐτὸ ποὺ ἔγραψε ἕνας στοχαστής: «Τὰ πάρτι γίνονται μεγαλύτερα, ὁ ρυθμὸς γρηγορότερος, τὰ θεάματα τολμηρότερα, τὰ ἦθη χαμηλότερα καὶ τὸ ἄλκοὸλ ἀκόμη πιὸ φθηνό»!!!

Τότε τὰ θυσιάζουμε ὅλα γιὰ τὸ «τώρα», γιὰ νὰ «περνᾶμε καλὰ» ἐκείνη τὴ στιγμή, **ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ αὔριο**. Καὶ πῶς αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι χωρὶς συνέπειες; Θυμίζει ἐκεῖνο τὸν μῦθο τοῦ Αἰσώπου μὲ τὰ σαλιγκάρια («Ἦ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ἄδετε»)...

Τότε **σὲ ὅλα, ἀκόμη καὶ στὰ πρόσωπα, βλέπουμε πῶς θὰ χρησιμοποιήσουμε τὸν ἄλλο μία φορά καὶ μετὰ θὰ τὸν... ξεφορτωθοῦμε!** Καμμία ἔγνοια τὸ τί θὰ γίνει γι' αὐτόν, καὶ ἐν τέλει καὶ γιὰ μᾶς, μετὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ πέταγμά του στὰ σκουπίδια!

Τότε, ἀποβλέποντας στὸ «μία φορά», μπορεῖ νὰ ἀγοράζουμε ἢ καὶ νὰ γευόμαστε πολλὰ πράγματα, ὅμως **πόσο ἔχουν ἀξία**, ἂν μάλιστα συγκριθοῦν μὲ ἐκεῖνα ποὺ ἀποκτοῦμε «γιὰ μία ζωὴ»;

* * *

Αποκάλεσαν, παιδιά, τὸν Μαρσέλ Μπικ «ἐφήμερο βαρῶνο»! Καὶ πόσοι ἄλλοι ἔκτοτε «ἐφήμεροι βαρῶνοι» δὲν μᾶς πλημμυρίζουν μὲ τὰ καταναλωτικά τους προϊόντα! Ὅμως δὲν θὰ τοὺς ἐπιτρέψουμε νὰ κάνουν τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὶς ἀξίες τῆς ζωῆς μας. Ὅλα δὲν μποροῦν νὰ γίνουν «ἡ ἀποθέωση τῆς στιγμῆς», ὅπως εἶναι ὁ τίτλος τοῦ ἐφήμερου. Ἐμεῖς μένουμε πιστοὶ στὶς ἀξίες, ἐπειδὴ εἶναι ἀληθινές καὶ δὲν ἔχουν ἡμερομηνία λήξης, γιατί εἶναι αἰώνιες. Καὶ στὸ ἐρώτημα «γιά μία ζωή ἢ γιά μία φορά», ἀπαντᾶμε εὐθέως «γιά μία ζωή», ἰδιαίτερα δὲ ὅταν πρόκειται γιά τὶς ἀξίες...

(Πηγή: "[Ορθόδοξος Τύπος](#)")